

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 336/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], USA, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, SNP 708, Galanta, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 8/2014 a sp. zn. 2 TdoV 1/2016 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 1/2016 z 11. apríla 2016 v spojení s rozhodnutím sp. zn. 2 To 8/2014 zo 16. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním

doručeným ústavnému súdu 3. mája 2017, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní bez označenia jeho spisovej značky v petite sťažnosti (ďalej aj „napadnuté konanie“). Napriek tomu, že sťažovateľ napadnuté konanie v petite sťažnosti bližšie neoznačil, z jej obsahu je zrejmé, že namietal postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 8/2014 a sp. zn. 2 TdoV 1/2016 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 1/2016 z 11. apríla 2016 v spojení s rozhodnutím sp. zn. 2 To 8/2014 zo 16. decembra 2014.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania bolo voči sťažovateľovi dňa 04.06.1996 vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona.*

Následne uznesením Okresného súdu v Nitre zo dňa 05.06.1996, sp. zn. 4 Tp 28/96 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, pričom väzba sa mu započítala odo dňa zadržania, t. j. od 04.06.1996 od 15:00 hod. a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby Nitra.

Po vyhlásení vyššie uvedeného uznesenia sťažovateľ ihneď podal sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Na základe podanej sťažnosti Krajský súd Bratislava - pobočka Nitra svojim uznesením zo dňa 25.06.1996, sp. zn. 9 To 195/96 rozhodol, že podľa § 149 ods. 1 písm. a) ods. 3 Trestného poriadku sa zrušuje napadnuté uznesenie ohľadne sťažovateľa.

Krajský súd Bratislava - pobočka Nitra ďalej rozhodol, že podľa § 68 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa sťažovateľ berie do väzby, pričom lehota väzby sa mu započítava od 04.06.1996 od 06:00 hod. a bude vykonávaná v Ústave na výkon väzby Nitra.

Okresný prokurátor v Nitre svojim uznesením zo dňa 24.07.1996, sp. zn. 1Pv 409/96 podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu, pretože dôvody väzby pominuli.

Uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava, detašované pracovisko Komárno zo dňa 09.08.1996, ČVS: VP-157/30-95 bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona.

Následne Krajská prokuratúra v Bratislave uznesením zo dňa 23.09.1996, sp. zn. 2 Kv 73/96 zrušila uznesenie vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Slovenskej republiky v Bratislave, ČVS: VP 157/30-95 zo dňa 09.08.1996, ktorým bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona.

Dňa 14.07.1999 Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru Nitra vydal uznesenie pod ČVS: KÚV-34/02-NR-99, ktorým opätovne vzniesol voči sťažovateľovi obvinenie za trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu bola podaná sťažnosť, ktorú Generálna prokuratúra Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 17.09.1999, sp. zn. IV GPt 639/96-242, zamietla.

Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru Nitra vydal ďalšie uznesenie dňa 28.10.1999 pod ČVS: KÚV-34/02-NR-99, ktorým bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona.

Po vykonaní vyšetrovania bola Krajskou prokuratúrou Nitra dňa 14.02.2002 pod sp. zn. 1Kv 5/99-1456 podľa § 176 ods. 1 Trestného poriadku podaná obžaloba na sťažovateľa pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, § 250 ods. 1 ods. 5 Trestného zákona.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 12.02.2008, sp. zn. 3T 4/05 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z.

Za to mu súd uložil podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov, pričom podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravnovúchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 52 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest prepadnutia majetku obžalovaného (sťažovateľa).

Podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20.01.2009, sp. zn. 5To 7/2008 a to tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku účinného do 01.01.2006 zrušuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Zároveň podľa § 259 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Krajskému súdu v Nitre, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 05.06.2013, sp. zn. 1 T 2/2002 bol sťažovateľ opätovne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1964 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb.

Za to mu bol podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona sa na výkon trestu zaraďuje do II. nápravno výchovnej skupiny.

Sťažovateľ proti uvedenému rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.06.2013 priamo do zápisnice podal odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne odôvodnil dňa 06.11.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom zo dňa 16.12.2014, sp. zn. 2 To 8/2014 rozhodol tak, že vo vzťahu k osobe sťažovateľa sa podľa 258 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku v žnem účinnom do 31.12.2005 zrušuje rozsudok Krajského súdu v Nitre z 05.06.2013, sp. zn. 1T 2/2002 v celom rozsahu.

Zároveň bol sťažovateľ podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku uznaný za vinného z pomoci k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999.

Za to mu bol podľa § 255 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31.08.1999 súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Sťažovateľ proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal dňa 25.05.2015 dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa uvedeného ustanovenia dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dovolaní sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 11.04.2016, sp. zn. 2 TdoV 1/2016 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné odmietol.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru svedčia o tom, že najvyšší súd pri posudzovaní veci pochybil najmä tým, že „nesprávne zistil skutkový stav“ a „nesprávne aplikoval ustanovenia trestného zákona“.

Napokon sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, „že trestné stíhanie sťažovateľa prebiehalo, resp. trvalo neprimerane dlhú dobu.

Ako to vyplýva zo skutočností uvedených vyššie, skutok, resp. skutky, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu a za ktoré bol trestne stíhaný a následne aj odsúdený, sa mali stať ešte v roku 1992. Prvé uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané ešte v roku 1996, pričom k meritórnemu rozhodnutiu v predmetnej veci prišlo až v roku 2014, t. j. od vydania prvého uznesenia o vznesení obvinenia do vydania meritórneho rozhodnutia prešlo 18 rokov...

Z ústavnoprávneho hľadiska je potrebné zdôrazniť, že je neakceptovateľné a ničím neospravedliteľné, aby konanie v trestnej veci trvalo 12 rokov...

Ďalej chcem poukázať na tú dôležitú skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo 24 rokov, samotné trestné stíhanie voči sťažovateľovi bolo vedené 18 rokov, pričom sťažovateľ sa v tejto dobe nedopustil žiadneho protiprávneho konania...

Z uvedených ustanovení Trestného zákona účinného do 31.08.1999 jednoznačne vyplýva, že horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody za predmetný trestný čin je

5 (päť) rokov. Súd sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvám 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to v prvom rade vzhľadom na dĺžku trvania samotného trestného stíhania sťažovateľa, považujem takýto trest za neprimerane vysoký a neakceptovateľný. Je nemysliteľné, aby trest uložený po 22 rokoch od spáchania skutku, splňal zákonom stanovený účel.

Opätovne chcem poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ sa za uplynulých 24 rokov (od spáchania skutku doposiaľ) nedopustil žiadneho protiprávneho konania a vedie riadny život.

Ako som už uviedol vyššie mám za to, že v danom prípade je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Zmiernenie trestu je určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv páchatel'a neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento nemal žiaden vplyv.

Uvedenými konaniami Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 05.06.2013, sp. zn. 1 T 2/2002 podal sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.06.2013 priamo do zápisnice odvolanie, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol svojim rozsudkom zo dňa 16.12.2014, sp. zn. 2 To 8/2014 a neskôr proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dňa 25.05.2015 dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku, ktoré bolo následne uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.04.2016 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté ako nedôvodné.“.

V podaní doručenom ústavnému súdu 3. mája 2017 sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť doplnil:

«Moderný tresnoprocesný systém zohľadňuje tiež následky , ktoré by mohli byť vyvolané aplikáciou právnej normy v jej časovej dimenzii.

Hoci ES LP nevyvodil z porušenia článku 6 ods. 1 dohovoru povinnosť zmluvných štátov automaticky kompenzovať prieťahy v trestnom konaní zastavením trestného stíhania

alebo zmiernením trestu, súčasne takú formu kompenzácie pripustil, lebo ju považoval za dostatočnú nápravu porušeného práva, ak ju národný súd použije výslovne preto, že bolo porušené právo garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru /resp. Právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy/ vid'. ECKLE v. Nemecko z 15.7.1982, BECK v. Nórsko z 26.6.2001 alebo zo súdnej praxe č. 6/2012 a podobne.

Poukazujem na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Tdo 52/2015 zo dňa 27.1.2016 (žiadna faktická zložitost' nemôže ospravedlniť taký stav, keď sa vo veci právoplatne rozhodne po uplynutí viac ako 12 rokov...) V našej veci súd rozhodoval viac ako po 18 rokoch.

Preto sme v našej sťažnosti použili kompenzačný prostriedok nápravy porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote „najústavnejší“ trestnému konaniu v danej veci, ale keďže nemusí byť správne pochopený, doplníme našu sťažnosť aj o klasickú finančnú kompenzáciu v sume 18.000 Eur /1000 EUR za 1 rok konania - porovnaj APICELLA v. TALIANSKO/ vzhľadom na pocity beznádeje, frustrácie, úzkosti, neistoty, ktoré boli pre obvineného sťažovateľa tak ťaživé za 18 rokov vedeného trestného konania, že si zasluhuje ak nedôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, aby mu najvyšší súd poskytol finančné zadostučinenie v tejto výške.»

3. Na základe predmetného doplnenia sťažnosti sťažovateľ petit sťažnosti upravil a navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy z čl. 6 ods. 1 Dohovoru v konaní vedenom na NS SR sp.zn. 2 To 8/2014 a 2 Tdo V1/2016, porušené bolo.

2. a/ Rozhodnutie NS SR z 11.4.2016 sp. zn. 2 Tdo V 1/2016v spojení s rozhodnutím zo dňa 16.12.2014 sp. zn. 2 To 8/2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu.

b/ [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 18.000,- EUR, ktorú sumu mu vyplatí NS SR v lehote do 2 mesiacov.“

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 8/2014 a v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 1/2016. Sťažovateľ sa v súvislosti s uvedeným postupom domáhal aj zrušenia rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 1/2016 z 11. apríla 2016 v spojení s rozhodnutím sp. zn. 2 To 8/2014 zo 16. decembra 2014 a vrátenia veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

10. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

11. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

12. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí

smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sám v sťažnosti poukázal na skutočnosti, z ktorých vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ konkrétne uviedol, že proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 8/2014 zo 16. decembra 2014 podal 25. mája 2015 dovolanie, ktoré najvyšší súd „uznesením zo dňa 11.04.2016, sp. zn. 2 TdoV 1/2016 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné odmietol“.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie označených práv v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2016, t. j. v čase, keď napadnuté konanie už bolo právoplatne skončené, a preto k namietanému porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať a právna neistota sťažovateľa už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený sa v petite sťažnosti domáha v súvislosti s porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj zrušenia „Rozhodnutia NS SR z 11.4.2016 sp. zn. 2 TdoV 1/2016 v spojení s rozhodnutím zo dňa 16.12.2014 sp. zn. 2 To 8/2014 a vrátenia veci na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu“.

Ústavný súd vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o zrušenie predmetných rozhodnutí najvyššieho súdu poukazuje na svoju štandardnú judikatúru (napr. III. ÚS 143/05, III. ÚS 258/05), podľa ktorej k porušeniu sťažnosti porušených práv by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, v danom prípade postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní, avšak nie predmetnými rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktorých zrušenia sa napriek uvedenému sťažovateľ domáha.

Vzhľadom na to ústavný súd argumenty sťažovateľa uvedené v jeho podaní doručenom ústavnému súdu 3. mája 2017 nemohol akceptovať a, opierajúc sa o svoju štandardnú judikatúru, sťažnosť aj v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2017